

Sally Rooney (County Mayo, Irlanda, 1991) va estudiar anglès al Trinity College de Dublín i té un màster de literatura nord-americana. A la universitat, Rooney va ser la guanyadora de les lligues de debat i oratòria d'àmbit europeu. Els seus textos s'han publicat a *Granta*, *The New Yorker*, *The Dublin Review*, *Winter Pages* i *The Stinging Fly*, revista a la qual es va incorporar com a editora el 2017. Rooney va ser escollida l'any 2017 per *The Observer* (*The Guardian*) com un dels talents més prometedors del moment. Ha publicat *Conversations with friends* (2017) i *Gent normal* (Periscopi, 2019), que li va valer el premi a la millor novel·la irlandesa del 2018 i el Costa Book Award 2018. *On ets, món bonic* és el seu tercer llibre.

Octavi Gil Pujol (Barcelona, 1996) es va graduar el 2018 en traducció i interpretació a la Universitat Autònoma de Barcelona. El 2020 debuta com a traductor amb l'assaig literari *Senyals de llum*, d'Alec Ash, i al cap d'un any ja compta una desena de traduccions publicades, d'autors com Minna Salami, Noam Chomsky o Robert Eaglestone. En el dia a dia i des del 2014 treballa com a editor i dissenyador-maquetista a Saldonar, i col·labora sovint amb altres editorials en totes les fases del procés de producció d'un llibre. Des del seu punt de vista, la faceta més bonica de la traducció és la facultat de canviar-se la jaqueta, de sentir-se partícip, fins i tot en qualitat de coautor, d'obres de tot tipus de temàtica, moltes vegades assumptes sobre els quals un mateix mai s'hauria imaginat que escriuria un llibre.

Publishers Weekly – «Rooney marca una distància amb la vida interior dels seus personatges i crea així un ambient de privacitat, fins i tot quan descriu els moments més íntims de l’Alice i l’Eileen. Un canvi atrevit del seu estil, que fa que aquells moments corpredors del text brillin amb més intensitat. Com sempre, Rooney ens repta i inspira.»

Kirkus Reviews – «De moltes maneres, aquest llibre —una obra tant de filosofia com de tragicomèdia romàntica sobre com la gent s’estima i es fa mal— és exactament el tipus de llibre que Rooney havia d’escriure després de tota l’atmosfera política dels últims anys. Una novel·la d’una gran intel·ligència i amb una trama emocional que fa que no puguis deixar de passar pàgines.»

De Sally Rooney se n’ha dit:

Albert Forns, *Ara Llegim* – «Sally Rooney és especialment brillant recreant la intimitat entre els joves, tota aquesta constel·lació de carícies i sensacions, de converses i, esclar, d’uns silencis i sobreentesos que semblen de Harold Pinter.»

Begoña Gómez Urzaiz, *La Vanguardia* – «Rooney confirma totes les capacitats que ja va exhibir al seu debut. Un ull ben entrenat per veure les subtils socials, un enginy hàbil per al diàleg [...] i un respecte cap a la seva pròpia història i els seus personatges que frenen qualsevol ambició que pugui tenir i té d’escriure epopeies amb simbolisme generacional.»

Marina Porras, *Catalunya Diari* – «Rooney és una escriptora interessant per ella mateixa però ho és més com a fenomen, perquè es troba al nucli dels problemes que marquen el nostre temps.»

Irene Pujadas, *La Lectora* – «Té un estil concís i analític, intel·ligent, domina els diàlegs i sap fer parlar els seus personatges a través de gestos i accions.»

Marta Grau, *Nívol* – «Rooney ensenya la poteta de les seves obsessions: les diferències de classe, les conseqüències del capitalisme en la salut mental i l'acceptació que ofereix “ser normal”.»

Eudald Espluga, *La Llança* – «*Gent normal* és una novel·la excepcional, i ho és justament pel gran domini del diàleg que demostra —sense cometes ni guions, però amb una complexitat irònica admirable— i per com Sally Rooney aconsegueix que una història que ja hem vist milers de vegades —noi pobre s'enamora de noia rica— no només ens resulti interessant, sinó que en llegir-la la sentim com un descobriment, com una revelació.»

The New York Times Book Review – «Les novel·les de Rooney tenen l'inusual poder de fer allò que sol fer la literatura realista: mostrar com pensen i actuen en privat els nostres coetanis, i permetre veure'ns reflectits en els seus dilemes. Hi ha molt pocs escriptors contemporanis que puguin aconseguir el que fa Rooney amb la seva escriptura i els seus personatges.»

The Washington Post – «L'habilitat de Rooney per submergir-se a fons en els detalls minuciosos de les emocions dels seus personatges i, alhora, mantenir la imatge desarrelada i desenfadada de l'era d'Instagram, reflecteix la preocupació actual per l'aparença per sobre de la vulnerabilitat. Aquí, joventut, amor i covardia s'entrellacen inevitablement, destil·lats en una novel·la que reclama ser llegida compulsivament, d'una tirada.»

Esquire – «Etiquetar Rooney com una escriptora millennial és subestimar els dons prodigiosos que té: la deliciosa agudesia psicològica que fa que les seves novel·les espetarreguin i l'habilitat per explorar la influència dels sistemes sociopolítics sobre els individus que, alternativament, pateixen i es desenvolupen suportant-ne el pes.»

Vogue – «Rooney ha inventat una sensibilitat que és només seva: alegre i aguda, lliure d'artificis però que desborda saviesa i intensitat.»

Sally Rooney

***On ets,
món bonic***

Traducció de l'anglès d'Octavi Gil Pujol

ANTÍPODA, 56

EDICIONS DEL PERISCOPI

Títol original:

Beautiful World, Where Are You, © 2021, Sally Rooney

Tots els drets reservats

Primera edició: setembre del 2021

© de la traducció: Octavi Gil Pujol, 2021

© de la il·lustració de la coberta: Pep Boatella, 2021

© de la fotografia de l'autora: Jonny L Davies

© d'aquesta edició: Edicions del Periscopi SLU, 2021

Publicat per Edicions del Periscopi SLU

info@periscopi.cat

Web: www.periscopi.cat

Facebook: www.facebook.com/Periscopi

Twitter: twitter.com/Ed_Periscopi

Instagram: @edicions_del_periscopi

Impressió: Romanya Valls

Sant Joan Baptista, 35

08789 - La Torre de Claramunt | Barcelona

Impress a Catalunya – *Printed in Catalonia*

Edició a càrrec d'Aniol Rafel, Andrea Rovira i Marta Rubirola

Maquetació: Octavi Gil Pujol

Correcció: Francesc Gil-Lluch, Òscar Lozano i Núria Saurina Eudaldo

Disseny de la col·lecció i de la coberta: Tono Cristòfol

Aquest llibre s'ha imprès amb un paper offset cru de vuitanta grams i ha estat compaginat amb la tipografia Caslon Pro en cos 12.

Dipòsit legal: B 12034-2021

ISBN: 978-84-17339-74-6

Tots els drets reservats. Queda rigorosament prohibida, sense l'autorització escrita dels titulars del copyright, sota les sancions establertes per la llei, la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment, inclosos la reprografia i el tractament informàtic, i la distribució d'exemplars mitjançant el lloguer o préstec públics.

Aquest llibre ha comptat amb l'ajuda de Literature Ireland.

 **LITERATURE
IRELAND**
Promoting and Translating Irish Writing

Quan escric qualsevol cosa sovint crec que és molt important i que soc una gran escriptora. Crec que li passa a tothom. Però en un raconet del cap sé molt bé el que soc: una escriptora petita, molt petita. De veritat que ho sé, però no m'importa gaire.

NATALIA GINZBURG, «La meva vocació»

I

Una dona seia al bar d'un hotel, mirant la porta. Tenia un aspecte net i polit: una brusa blanca i els cabells clars ben posats rere les orelles. Va donar un cop d'ull a la pantalla del mòbil, que mostrava una conversa, i després va tornar a mirar la porta. Era a finals de març, el bar estava tranquil, i per la finestra que li quedava a la dreta el sol es ponia sobre l'Atlàntic. Passaven quatre minuts de les set, i després cinc, i sis. Es va examinar les ungles un moment i sense cap interès palpable. A les set i vuit minuts, un home va entrar per la porta. Era esvelt i de cabells foscos, amb la cara prima. Va mirar al seu voltant, escanejant les cares dels altres clients, i va treure el mòbil per comprovar la pantalla. La dona de la finestra el va veure, però, més enllà de mirar-se'l, no va fer cap esforç addicional per cridar-li l'atenció. Feien cara de tenir la mateixa edat si fa no fa, al voltant de la trentena. Ella va deixar que es quedés allà plantat fins que la va veure i s'hi va apropar.

Ets l'Alice?, va dir ell.

Jo mateixa, va respondre ella.

Molt bé, jo soc en Felix. Perdona que arribi tard.

Amb un to amable, ella va respondre: No passa res. Ell li va preguntar què volia prendre i se'n va anar a la barra a demanar. La cambrera li va preguntar com li anava, i ell va respondre: Bé, sí, i tu? Va demanar un vodka amb tònica i una pinta de lager. En comptes d'emportar-se l'ampolla de tònica a la taula, la va abocar al got amb un gest de canell ràpid i entrenat. La dona a la taula tamborinava amb els dits sobre un posavasos mentre s'esperava. El seu posat extern s'havia tornat més despert i animat des que l'home havia entrat al bar. Ara observava la posta de sol per la finestra, com si hi tingués algun interès, tot i que fins llavors no hi havia fet cap cas. Quan l'home va deixar les begudes a la taula va vessar una gota de cervesa, i ella va seguir el seu descens pel costat del got d'ell.

Em deies que t'acabaves de mudar aquí, va dir ell. Oi?

Ella va assentir amb el cap, va fer un glop i es va llepar el llavi superior.

I com és que has vingut?

Què vols dir?

Que no hi sol venir gaire gent de fora, normalment. La gent en marxa, això és el més habitual. I no deus ser aquí per feina, no?

Ah. No, per feina no.

Un intercanvi de mirades momentani va deixar entreveure que ell s'esperava més explicacions. L'expressió d'ella va vacil·lar, com si intentés prendre una decisió, i després va esbossar un somriure discret, informal, gairebé conspirador.

Bé, volia traslladar-me de totes maneres, va dir, i vaig sentir parlar d'una casa als afores d'aquí. Un amic meu en coneix els propietaris. Pel que sembla, fa temps que se la volen treure de sobre i buscaven algú que hi visqués

mentrestant. I mira, vaig pensar que estaria bé viure al costat del mar. Suposo que va ser una mica impulsiu. Així que... sí, això és tota la història, no hi ha cap altra raó.

Ell bevia i se l'escoltava. Cap al final del relat semblava que ella s'havia posat una mica nerviosa, cosa que es manifestava en respiracions mig tallades i en una expressió amb què es burlava de si mateixa. Ell es va mirar l'espectacle impassible i al final va deixar el got.

Ja, va dir. I abans vivies a Dublín, no?

A diversos llocs. Vaig passar una temporada a Nova York. Soc de Dublín, crec que t'ho havia dit. Però fins l'any passat vivia a Nova York.

I què faràs ara que ets aquí? Buscaràs feina o alguna cosa així?

Ella va fer una pausa. Ell va somriure i es va fer enrere al seient, sense deixar de mirar-la.

Perdona que et faci tantes preguntes, va dir. Però crec que no veig com lliga tot plegat, encara.

No, no em fa res. Però no tinc gaire traça per donar respostes, com pots veure.

De què treballes, doncs? És l'última pregunta que et faig.

Ella li va tornar el somriure, ara més tibant. Soc escriptora, va dir. Per què no em dius què fas tu?

Ah, no és res tan poc habitual com el que fas tu. Em pregunto de què escrius, però no t'ho demanaré. Jo treballo en un magatzem, fora del poble.

I què hi fas?

Bé, que què hi faig..., va repetir amb to filosòfic. Recopilo les comandes de les prestatgeries, les poso en un carro i les pujo a dalt perquè les empaquetin. Res que sigui gaire emocionant.

No t'agrada, doncs?

Per Déu, no, va fer ell. No suportó aquell lloc de merda. Però no em pagarien per fer alguna cosa que m'agradés, eh que no? És el que passa amb la feina, que si fos agradable la fariem gratis.

Ella va somriure i va dir que això era veritat. A fora el cel s'havia enfosquit i els llums del parc de caravanes que quedava més avall s'anaven encenent: la resplendor salada i freda dels fanals de fora i els llums grocs més càlids de les finestres. La cambrera de la barra havia sortit a netejar les taules buides amb un drap. La dona que es deia Alice la va observar durant uns segons i després va tornar a mirar-se l'home.

I què fa la gent aquí per passar l'estona?, va preguntar.

El mateix que a qualsevol lloc. Tenim uns quants pubs a la vora. Una discoteca a Ballina, a uns vint minuts en cotxe. I hi ha les atraccions, clar, però això és més per a nens. Suposo que no deus tenir amics per aquí, encara, no?

Crec que ets la primera persona amb qui he mantingut una conversa des que vaig arribar.

Ell va alçar les celles. Ets tímida?, va dir.

Tu què trobes?

Es van mirar l'un a l'altra. Ella ja no semblava nerviosa, però sí distant, d'alguna manera, mentre els ulls d'ell li resseguien les faccions de la cara, com si intentessin treure'n l'entrellat. Quan va acabar, al cap d'un o dos segons, no semblava convençut que ho hagués aconseguit.

Crec que potser sí, va dir.

Ella li va preguntar on vivia, i ell va respondre que tenia una casa llogada amb uns amics a prop. Mirant per la finestra, va afegir que gairebé la podien veure des d'on estaven

asseguts, tot just passat el parc de caravanes. Es va inclinar sobre la taula per ensenyar-l'hi, però llavors es va adonar que era massa fosc. A l'altra banda d'allò, vaja, va dir. Mentre s'acostava a ella, els ulls de tots dos es van trobar. Ella va abaixar la mirada fins als genolls, i ell, recuperant la postura al seient, va dissimular un somriure. Ella li va demanar si els seus pares encara vivien allà. Ell li va dir que la seva mare havia mort l'any anterior i que el seu pare era «qui sap on».

O sigui, a veure, probablement deu ser en algun lloc com ara Galway, va afegir. No és que hagi d'aparèixer a l'Argentina ni res de semblant. Però fa anys que no el veig.

Em sap greu això de la teva mare, va fer ella.

Sí, gràcies.

Jo també fa temps que no veig el meu pare, de fet. És... poc de fiar.

En Felix va alçar la vista del got. Ah, va exclamar. Beu, oi que sí?

Mmm. I també... ja saps, s'inventa històries.

En Felix va assentir. Em pensava que aquesta era la teva feina.

Ella es va enrojolar visiblement davant d'aquest comentari, cosa que el va agafar per sorpresa i fins i tot el va alarmar. Molt graciós, va dir ella. Bé, vols una altra copa?

Després de la segona, en va venir una tercera. Ell li va preguntar si tenia germans, i ella li va respondre que un, un germà petit. Ell va dir que també tenia un germà. Després de la tercera ronda, la cara de l'Alice s'havia posat rosada, i els ulls se li havien tornat vidriosos i centellejants. En Felix mantenia exactament el mateix aspecte que quan havia entrat al bar, sense canvis en el comportament i en el to. Però mentre la mirada d'ella cada vegada flotava més pel

local, expressant un interès difús pel seu entorn, l'atenció que ell li prestava s'havia tornat més escrutadora i penetrant. Ella feia repicar els glaçons del got buit, enjogassada.

T'agradaria veure casa meva?, li va preguntar. Tinc ganes d'ensenyar-la però no conec ningú que pugui convidar. O sigui, convidaria els meus amics, òbviament. Però els tinc escampats pertot.

A Nova York.

Sobretot a Dublín.

On queda la casa?, va dir ell. Hi podem anar a peu?

Oi tant, clar. De fet, no tenim més remei. Jo no conduixo. I tu?

No, ara mateix no. No me la vull jugar. Però sí que tinc el carnet.

Oh, va murmurar ella. Que romàntic. En fem una altra o anem tirant?

Ell es va quedar pensatiu davant d'aquesta pregunta, o de la manera com ella l'havia plantejat, o de la paraula *romàntic*. Ella rebuscava pel bolso sense aixecar la mirada.

Sí, som-hi, per què no, va fer ell.

Ella es va aixecar i es va posar la jaqueta, una gavardina beix amb botons. Ell se la mirava mentre doblegava el puny d'una màniga perquè li coincidís amb l'altre. A peu dret, tot just li treia un parell de dits d'alçada.

A quant queda?, va dir.

Ella li va somriure juganera. Que t'ho estàs repensant? Si et canses de caminar, sempre pots abandonar-me i fer mitja volta, que jo hi estic força acostumada. A caminar, vull dir. No que m'abandonin. També hi podria estar acostumada, però no és el tipus de cosa que confessaria a desconeguts.

Ell no va oposar cap rèplica al comentari, només va fer un cop de cap, amb una expressió vagament resignada de paciència, com si, després de parlar durant una o dues hores, hagués decidit ignorar aquest tret de la personalitat d'ella, aquesta tendència a ser ocurrent i xerradora. Mentre sortien va dir bona nit a la cambrera. L'Alice va semblar sorpresa per aquest gest, i va mirar de cua d'ull per sobre l'espatlla, intentant veure la dona abans de passar la porta. Ja a la vorera del carrer, li va preguntar si la coneixia. La marea trencava amb una remor suau darrere d'ells i l'aire era fred.

La noia que treballa aquí?, va fer en Felix. Sí que la conec, sí. La Sinead. Per què?

Es deu preguntar què feies allà dins parlant amb mi.

En Felix va respondre, en to sec: Jo diria que ja se'n deu fer el càrrec. Cap on anem?

L'Alice es va ficar les mans a les butxaques de la gavar-dina i va començar a caminar pendent amunt. Semblava que hagués percebut un punt desafiador en el to d'en Felix, o fins i tot de rebuig, i això, en comptes d'acovardir-la, li va refermar la determinació.

Ah, sí? Que et trobes amb moltes dones aquí?, li va engegar.

Ell havia de caminar de pressa per aguantar-li el ritme. Quina pregunta més estranya de fer, va respondre.

Tu creus? Dec ser una persona estranya.

Que és cosa teva si em trobo amb gent al bar?, li va dir ell.

No n'he de fer res, per descomptat. Em pica la curiositat, i prou.

Ell va donar un parell de voltes a aquesta afirmació, i mentrestant va repetir, amb veu més relaxada i menys resolta: Molt bé, però encara no veig per què t'hauria d'interessar.

Uns segons després, va afegir: Ets tu qui ha proposat l'hotel. Només perquè ho sàpigues. No acostumo a anar-hi, allà. Així que no, no m'hi trobo amb ningú gaire sovint. D'acord?

I tant, i tant. Tenia curiositat per això que has dit que la noia del bar ja es devia fer el càrrec del que hi fèiem, allà.

Bé, segur que s'ha imaginat que teníem una cita. No volia dir res més.

Tot i que no se'l mirava directament, la cara de l'Alice mostrava una mica més de diversió que abans, o un altre tipus de diversió. No t'importa que gent que coneixes et vegi en cites amb desconeguts?, va preguntar.

Perquè és incòmode o alguna cosa així, vols dir? No em fa res, no.

La resta del camí cap a casa de l'Alice, resseguint la carretera de la costa, van parlar sobre la vida social d'en Felix, o més ben dit, l'Alice li va fer diverses preguntes al respecte, i ell les meditava i les hi responia. Tots dos xerraven més fort ara, pel soroll del mar. Ell no expressava cap sorpresa per les preguntes d'ella, i les hi contestava sense objeccions, però sense parlar més del compte ni oferir-li cap informació més enllà de la que li demanava explícitament. Li va explicar que socialitzava bàsicament amb gent que coneixia de l'escola i amb companys de feina. Els dos cercles se solapaven una mica, però no gaire. Ell no li va preguntar res a canvi, potser advertit per les seves respostes tímides d'abans o potser perquè hi havia perdut l'interès.

Ja hi som, va dir la noia finalment.

On?

Ella va obrir la balda d'una portella blanca i va dir: Aquí. En Felix es va aturar i va contemplar la casa, situada al llarg d'un jardí verd en pendent. No hi havia llum en cap de les

finestres, i la façana de la casa no es podia veure en detall, però la seva expressió indicava que sabia on eren.

Vius a la rectoria?

Oh, no pensava que la coneixeries. Si no, t'ho hauria dit al bar, no pretenia ser misteriosa.

Ella li aguantava la portella oberta, i ell, amb els ulls encara centrats en la silueta de la casa, que s'alçava per damunt d'ells, de cara al mar, la va seguir. El jardí verd en la penombra xiuxiuejava amb el vent al seu voltant. Ella va recórrer el caminet fins a la porta amb pas lleuger i es va posar a buscar les claus al bolso. Se sentia el sorollet metàl·lic en algun lloc de la bossa, però no aconseguia trobar-les. Ell es va quedar allà palplantat, sense dir res. Ella es va disculpar per tardar més del compte i va engegar la llanterna del mòbil per il·luminar l'interior del bolso, projectant també una llum grisa i freda sobre els graons de davant de la casa. Ell tenia les mans a les butxaques. Les tinc!, va fer ella. Va obrir la porta.

Van entrar a un rebedor enorme, amb rajoles de sanefes vermelles i negres a terra. Del sostre penjava un llum amb una pantalla de vidre amb efecte de marbre, i una taula fràgil i llargueruda arran de paret mostrava una llúdria cisellada de fusta. L'Alice va deixar les claus sobre la taula i va donar un cop d'ull ràpid al mirall fosc i ple de taques de la paret.

Tot això ho tens llogat tu sola?

Ho sé, va dir ella. És massa gran, evidentment, de llarg. I em deixo una fortuna per tenir-ho calent. Però és bonic, no t'ho sembla? I no em cobren res de lloguer. Vols veure la cuina? Tornaré a posar la calefacció.

En Felix la va seguir per un passadís fins a una cuina àmplia, amb els marbres i els fogons a un costat i una taula

de menjar a l'altre. Damunt de la pica hi havia una finestra que donava al jardí del darrere. Es va quedar dret al lllindar de la porta mentre ella rebuscava en un armariet. Ella es va girar per mirar-lo.

Seu, si vols, li va dir. Però queda't dret si ho prefereixes, només faltaria. Vols una copa de vi? És l'únic que tinc a casa, de beguda. Jo em prendré un got d'aigua, primer.

Quin tipus de coses escrius? Si ets escriptora.

Ella es va girar, perplexa. Si ho soc?, va dir. Suposo que no deus pensar que et mentia. Hauria d'haver dit alguna cosa millor. Soc novel·lista. Escric llibres.

I et guanyes bé la vida, fent això?

Com si percebés un nou sentit en aquesta pregunta, ella se'l va mirar de nou i va continuar servint-se l'aigua. Doncs sí, és així, va dir. En Felix va continuar observant-la i va seure a la taula. Les cadires estaven encoixinades amb una tela vermellosa arrugada. Tot es veia molt net. Va tocar la superfície llisa de la taula amb el tou de l'índex. Ella li va posar un got d'aigua al davant i es va asseure en una altra cadira.

Havies estat mai aquí?, li va preguntar. Coneixies la casa.

No, només la conec d'haver crescut al poble. No he sabut mai qui hi vivia.

Amb prou feines els conec jo mateixa. Són una parella gran. La dona és artista, crec.

Ell assentia sense dir res.

Et puc fer una visita guiada, si vols, va afegir.

Ell encara no deia res, i aquesta vegada ni tan sols va moure el cap. Però a ella això no la incomodava; de fet, semblava que confirmava una sospita que s'havia anat formant, i seguia parlant mantenint el mateix to sec i gairebé sardònic.

Deus pensar que estic boja, vivint aquí tota sola, va dir. Gratis?, va respondre. Hosti, estaries boja si no ho fessis. Va fer un badall sense cap pudor i va mirar per la finestra, o la finestra directament, de fet, ja que a fora era del tot fosc i el vidre tan sols reflectia l'interior de la cuina. Quantes habitacions tens, per curiositat?, va afegir.

Quatre.

I on és la teva?

Davant d'aquesta pregunta tan brusca, ella no va aixecar la vista de seguida, sinó que la va mantenir clavada en el got durant uns segons abans de mirar-lo directament als ulls. A dalt, va dir. Totes són a dalt. Vols que te les ensenyi?

Per què no?, va dir ell.

Es van aixecar de taula. Al replà de dalt hi havia una catifa turca amb borles grises. L'Alice va empènyer la porta de la seva habitació i va encendre un llum de peu petitet. A l'esquerra hi havia un llit de matrimoni enorme. El parquet estava al descobert, i en una paret hi havia una llar de foc recoberta amb rajoles de color de jade. A la dreta, una finestra de guillotina ben grossa mirava cap al mar, en la foscor. En Felix s'hi va atansar i es va acostar al vidre, de manera que la seva pròpia ombra tapava el reflex de la llum de l'habitació.

Deus tenir unes vistes impressionants de dia.

L'Alice encara s'estava dreta vora la porta. Sí, és preciós, va dir ella. I encara més al vespre, en realitat.

Ell es va tombar d'esquena a la finestra i va continuar valorant els altres trets de l'estança amb la mirada, mentre l'Alice l'observava.

Molt maco, va concloure. Sí, una habitació molt maca. Escriuràs un llibre mentre siguis aquí?

Suposo que ho intentaré.

I de què parlen els teus llibres?

Oh, no ho sé, va dir ella. De persones.

Això és una mica abstracte. Sobre quin tipus de persones escrius, de gent com tu?

Ella se'l va mirar calmada, com si volgués dir-li alguna cosa: que entenia el seu joc, potser, i que fins i tot el deixaria guanyar, si jugava amb tacte.

Quin tipus de persona creus que soc?, va dir.

Aparentment, alguna cosa de la calma serena als ulls de l'Alice inquietava en Felix, que va deixar anar una rialla curta i estrident, com un lladruc. A veure, va fer ell. Només et conec des de fa un parell d'hores, no tinc una idea formada sobre tu, encara.

Però m'informaràs quan la tinguis, espero.

Potser sí.

Durant uns segons, ella es va quedar dreta, a l'habitació, molt quieta, mentre ell anava amunt i avall i feia veure que es mirava les coses. Tots dos sabien el que estava a punt de passar, encara que cap d'ells hauria pogut dir exactament per què ho sabia. Ella es va esperar pacientment mentre ell seguia passejant els ulls per l'habitació, fins que finalment, potser ja sense energia per retardar l'inevitable, ell li va donar les gràcies i va marxar. El va acompanyar escales avall, fins a mig camí, i es va quedar dreta als graons mentre en Felix sortia per la porta. Coses que passen. Després tots dos es van sentir malament. Cap d'ells sabia ben bé per què la nit havia acabat com un desastre al final. Quieta a les escales, sola, va girar la vista enrere, cap al replà. Els ulls es van desplaçar i van veure la porta de l'habitació oberta, i un tros de paret blanca visible a través dels barrots de la barana.